

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Xavier Graset

La vinyeta

Fer

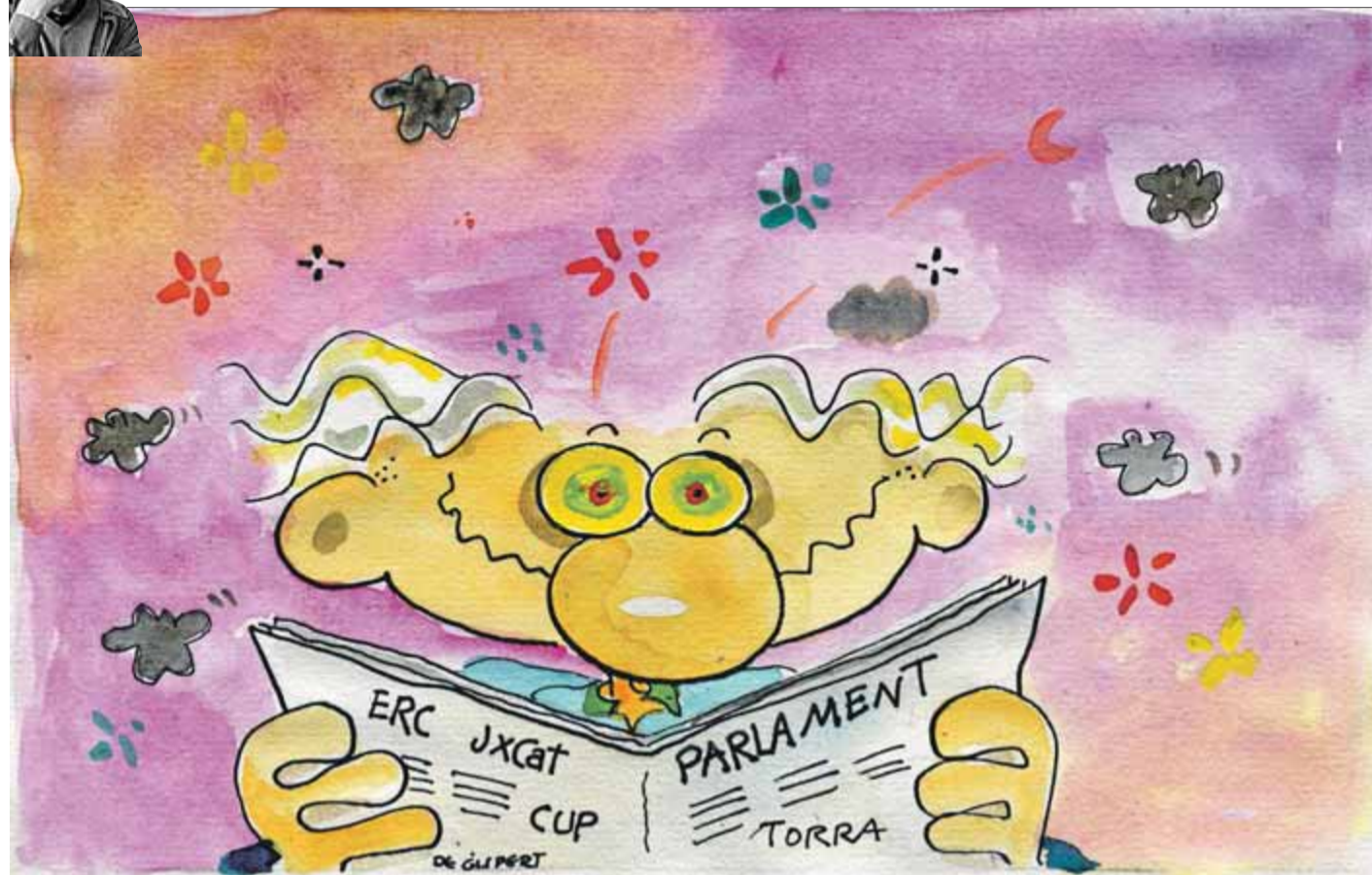
Coca

August Coca i Poncem, un dels noms de poeta que em ressonen de sentir parlar d'*Els jocs florals de Camprosa*, una gata superior, una divertida sàtira de Santiago Rusiñol que friso per córrer cap al TNC a veure ara, animat, més que engrescat per les impressions dels primers espectadors, guanyadors de pernil inclòs, d'aquesta "rediversió" de Jordi Prat i Coll.

Coca Poncem i Dolcet i Sucre, dos poetes, un de gras i un de magre, un de veu femellenca, l'altre molt mascle, l'un decadent, l'altre realista. Llegeixo les acotacions al text de l'obra que ara ha editat *L'Avenç*, juntament amb altres obres com *L'hèroe*, *Libertat!*, *El Místic*, *El bon policia*, i *La 'merienda' fraternal*, sota el títol de *Teatre polèmic*. I és que l'estrena el 1902 d'*Els jocs florals de Camprosa* va ser tot un escàndol i va generar gran polèmica. Al llibre que ha editat *L'Avenç* hi ha la nota de Rusiñol responnent a la polseguera, i defensant el seu amor per la poesia

L'estrena el 1902 d'*Els jocs florals de Camprosa* va ser tot un escàndol i va generar gran polèmica

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Una copa de ratafia

necessària, i carregant contra les imitacions poètiques per dur a les fires i casinos, i de la utilització política de la festa de la poesia. I això, a més, dit rient, en una comèdia: "Ja és prou gran Catalunya, ja és prou just lo que defensa, perquè no es pugui fer broma de totes les petites coses que tenen les causes nobles." Com han fet tots els pobles, Rusiñol demana capacitat de fofre's de les Bases de Manresa i els Segadors que no seguen, que "de sèrios es van tornant Marxa de Cadis". Aniré al TNC a veure aquesta festa escènica d'un text que tampoc buscava transcendir, però que ja només amb les acotacions és pura delícia, com quan Rusiñol diu que "la roma de tots plegats ha de fer olor de poma camosa", o que a l'escenari hi ha un llum amb "vidrets d'aquells que s'enduen els exploradors per enlluernar i enganyar l'indi". Ganes de riure, i de sàtira, com la del ball parlat de Dames i Vells a Tarragona, amenaçat amb querella per Cs, o com la clàssica de les *chirigotas* de Cadis, que aquests en canvi aplaudeixen quan guillotinen Puigdemont. Riem i brindem per l'èxit de Camprosa.

Em ve a veure en Josep Ruaix Duran, en JRDuran, com firma les fotografies que l'han fet cèlebre al Brasil, país on viu, i als Estats Units. En aquests llocs pronunciar "Ruaix" no els ve bé. Ja n'he parlat alguna vegada: som cosins, va emigrar amb els seus pares al Brasil quan tenia disset anys. Durant anys vaig tenir notícies seves per tercers. No venia mai. Si al principi ens escrivíem, després vam deixar de fer-ho. Amb l'edat s'ha interessat pels seus orígens. Ens veiem almenys una vegada a l'any, sempre a Barcelona. Ahir va tocar visita. Passa unes jornades a França i va trobar un moment per agafar l'avió. Com sempre, un dinar al 7 Portes. Un arròs *Parrellada*, i unes cosetes prèvies per picar. Amb el cafè vam demanar una copeta de ratafia a la salut de Quim Torra. No l'havia tastat mai i no li va agradar. El va qualificar de licor "trist".

Si abans m'explicava ell aventures perquè quan no fa fotografies a l'Àfrica negra les fa a l'Orient groc, ahir el pes de la narració va anar a càrrec meu. Sense moure'ns de casa, el "procés" ens ha fet saltar d'un arbre a l'altre,

“El cosí del Brasil el tasta i el qualifica de licor “trist”

ens n'ha fet veure de tots colors i ens ha fet patir molt. N'està al cas. Si anys enrere era indiferent al que pogués passar a Catalunya, des de fa temps en segueix l'actualitat. Es va adherir als anhels independentistes, també perquè jo l'engrescava. Sense deixar de censurar l'actuació injustificable dels jutges i la policia repressiva, no acabem d'abonar la trajectòria seguida pels partits i les organitzacions independentistes l'últim any. Em diu que fins a l'octubre del 2017 el prestigi d'aquests era molt alt al món que ell coneix bé. El dia abans de la nostra trobada, Quim Torra havia emès l'ulti-

màtum a l'Estat. Avui, al Parlament, els partits independentistes han mostrat desacords. Em prenc un glopet de ratafia. Ell no reincideix.

Com que és lector de Juan Marsé, fa que el condueixi al mirador del turó de la Rovira des d'on el Pijoaparte contemplava la Barcelona que volia "conquerir". Ho ulla tot: aquella noia, aquell matrimoni, el sol que toca aquella escultura... "En aquesta època Barcelona té una llum de tarda molt bonica." L'observo: és com David Hemmings a *Blow Up*, amb uns anys més, amb l'acumulació d'una carrera brillant. Veuria una pilota de tennis inexistente. L'informo que el Guinardó és també literari perquè hi va viure Joan Sales, l'autor d'*Incerta glòria*. Ara la seva neta hi manté l'editorial que va fundar. Em fa passar pels carrers per on devia baixar el Pijoaparte amb moto. Passem pel passeig Maragall, li evoco Raimon, "aquest carrer que mai no ens ha fet gràcia". Entrem a Horta. "No és d'aquí Manuel Valls? El que us faltava pel duro." Sovint repeteix expressions sentides a la casa familiar, del Brasil o Mataró.